

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Č. H.**, zast. Mgr. Michalem Čerňanským, advokátem se sídlem Ostrovského 253/3, Praha 5, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 1**, se sídlem Vodičkova 681/18, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. OPS/2017/118/Bu, čj. UMCP1183566/2017/01, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2023, čj. 11 A 234/2017-146,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] V této věci Nejvyšší správní soud rozhoduje již potřetí. Po procesní stránce je vývoj případu složitý a postupně v něm vystupují různé žalované správní orgány. Pro přehlednost je tedy v dalším textu uvedeno nejprve jejich celé označení a jakou roli v danou chvíli v řízení zastávaly. Po věcné stránce se jedná o případ z oblasti svobodného přístupu k informacím. Konkrétně se Nejvyšší správní soud zabývá otázkou vyčerpání předmětu podané žádosti (s ohledem na její formulaci) a souvisejícími procesními námitkami týkajícími se povinnosti soudu poučovat o doplnění důkazů, resp. jeho povinnosti zjišťovat skutkový stav věci.

I. Vymezení věci

[2] Žalobce položil Úřadu městské části Praha 1 (povinný subjekt) v žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, tři otázky:

„1. Na základě kterých soupisů/seznamů domů z majetku hl. m. Prahy, svěřených Městské části Praha 1, došlo v období do 17. 11. 2008 k rozdělení domů a jejich následnému převodu v souladu se zákonem č. 72/1994 Sb. a Zásadami pro prodej bytů jejich oprávněným nájemcům (mimo jediného platného seznamu domů schváleného Zastupitelstvem na 19. zasedání dne 18. 11. 2008)?

2. Kolik soupisů/seznamů domů zařazených do privatizace existuje od samotného počátku privatizace bytů na území MČ Praha 1 do 17. 11. 2008?

3. Jsou tyto seznamy platné?“ (zvýraznění doplnil NSS)

[3] Na první a třetí otázku žalobce odpověď dostal a spokojil se s ní. Odpověď na druhou otázku se stala předmětem soudního sporu. Úřad městské části Praha 1 žalobci sdělil, že eviduje tři seznamy domů zařazených do privatizace. Magistrát hlavního města Prahy jako nadřízený orgán ke stížnostem a odvoláním žalobce však rozhodnutí úřadu městské části dvakrát zrušil. Důvodem byl nedostatek podkladů ve spise (magistrát opakovaně nemohl ověřit, jestli je poskytnutá informace kompletní, jelikož ze spisu není zřejmé, jak k ní úřad městské části dospěl). Zároveň žalobce plausibilně tvrdil, že by mohly existovat i další seznamy/soupisy. Úřad městské části opakovaně trval na tom, že odpověď na druhou otázku je „tři“ a vyjmenoval, o které seznamy se má jednat. První z nich pochází z roku 2004, další z roku 2005 a poslední z roku 2008. Upřesnil, že před rokem 2004 o privatizovaných domech rozhodovalo zastupitelstvo jednotlivými usneseními, které neobsahovaly žádné seznamy. Lze dodat, že správní soudy později procesní postup týkající se žádosti žalobce označili za tzv. procesní ping-pong. Proti poslednímu rozhodnutí magistrátu o odvolání se žalobce rozhodl soudně bránit, a to žalobou proti rozhodnutí (§ 65 s. ř. s.).

[4] Městský soud v Praze žalobu nejprve zamítl (rozsudkem ze dne 23. 10. 2018, čj. 11 A 234/2017-48). Odůvodnění postavil na tom, že se žalobce bránil proti rozhodnutí magistrátu (nadřízený orgán a původní žalovaný), kterým mu ale magistrát vyhověl. Podle městského soudu se ale měl žalobce bránit až nepříznivému rozhodnutí povinného subjektu (úřadu městské části).

[5] Žalobce proti tomuto (prvnímu) rozsudku městského soudu podal kasační stížnosti a byl s ní úspěšný (NSS jej zrušil rozsudkem ze dne 14. 2. 2020, čj. 8 As 372/2018-39). V mezidobí totiž problematiku procesního ping-pongu při vyřizování žádostí o informace vyřešil rozšířený senát NSS (rozsudek ze dne 24. 10. 2018, čj. 7 As 192/2017-35, č. 3834/2019 Sb. NSS). Odpověď na otázku, koho a v jaký moment žalovat, sjednotil tak, že je třeba žalovat přímo povinný subjekt, nikoli napadat vyhovující rozhodnutí o odvolání. Zaujal tedy názor, kterému názor městského soudu odpovídal. Nejvyššímu správnímu soudu nicméně za takové situace nezbylo než rozsudek městského soudu zrušit. Změna judikatury, o které nemohl žalobce původně vědět, totiž nemůže vést k odepření přístupu soudu.

[6] Po vrácení věci k dalšímu řízení městský soud žalobu odmítl (usnesení ze dne 8. 10. 2020, čj. 11 A 234/2017-99). Žalobce setrval na žalobě proti správnímu rozhodnutí, změnil ale žalovaného na Úřad městské části Praha 1 (povinný subjekt a v pořadí druhý žalovaný). Od této chvíle v řízení vystupoval jako žalovaný už pouze ten. Jako napadené rozhodnutí označil druhé rozhodnutí žalovaného; to, které bylo v té době již zrušeno druhým rozhodnutím o odvolání. Právě z tohoto důvodu městský soud žalobu odmítl. Žalobce se totiž bránil proti již neexistujícímu rozhodnutí. Jelikož existence správního rozhodnutí je

pokračování

podmínkou řízení o žalobě proti němu, shledal žalobu nepřípustnou. Městský soud dodal, že žalobce mohl být případně úspěšný s žalobou na ochranu proti nečinnosti. Nejprve by ale měl vyčerpat prostředky ochrany, které mu nabízí správní řád ještě v rámci správního řízení.

[7] Proti tomuto (odmítacímu) usnesení se žalobce znovu bránil kasační stížností, a i podruhé s ní uspěl (NSS usnesení zrušil rozsudkem ze dne 25. 10. 2022, čj. 8 As 258/2020-46). Nejvyšší správní soud uznal, že městský soud následoval jeho závazný právní názor, tedy poučil žalobce o možnosti změny žaloby a dal mu dostatečný prostor na to, aby tak učinil. Potud své poučovací povinnosti dostál. Jestliže ale dál uvažoval o tom, že mohl žalobce pro věcné projednání zvolit nečinnostní žalobu, pak šla jeho poučovací povinnost ještě o krok dál. V takovém případě měl v souladu s judikaturou žalobce poučit, že může změnit žalobní typ. Nadto, s ohledem na hospodárnost řízení, Nejvyšší správní soud poukázal též na to, že žalovaný v mezidobí od zrušujícího rozhodnutí o odvolání a soudním řízením zaslal žalobci „dopis“, ve kterém mu znovu odpovídal na dotaz č. 2, a to opět s tím, že eviduje tři soupisy/seznamy domů. I když formálně není dopis označený jako rozhodnutí, materiálně mu může jeho obsah odpovídat. Nejvyšší správní soud tedy zavázal městský soud k tomu, aby nejprve poučil žalobce o možné změně žalobního typu, a pokud by setrval na žalobě proti rozhodnutí, pak má eventuálně možnost za napadené rozhodnutí označit právě zmíněný dopis žalovaného.

II. Rozhodnutí městského soudu

[8] V pořadí posledním (v záhlaví označeným) rozsudkem městský soud žalobu opět zamítl. Žalobce změnil žalobu tak, že napadeným rozhodnutím je poslední dopis, který mu žalovaný zaslal. Městský soud tuto změnu žaloby připustil a provedl věcný přezkum takového rozhodnutí.

[9] Podle městského soudu poskytnutá informace o třech seznamech/soupisech zcela naplňuje znaky řádného poskytnutí informace na žalcův dotaz. Žalovaný vysvětlil nad rámec pouhého čísla „tři“, že dříve používal jednotlivá usnesení zastupitelstva pro určení privatizovaných domů a žádné seznamy tedy před rokem 2004 neexistovaly. Tvzení žalobce, že existují *nějaké* další seznamy/soupisy, jsou postaveny na míře pravděpodobnosti, ale ze spisového materiálu nijak nevyplývají. Na základě právních požadavků městská část nemusela takové seznamy/soupisy vést, aby mohla privatizace provádět. Žalobcovu žádost o informace je nutné posuzovat v celém jejím kontextu, přičemž druhá otázka byla zcela jasně formulovaná a také na ni žalobce dostal zcela konkrétní odpověď. Městský soud s odkazem na hospodárnost řízení dodal, že neshledal důvod formalisticky rušit rozhodnutí (dopis) čistě pro chybějící formální náležitosti.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[10] Žalobce (stěžovatel) podal i proti tomuto rozsudku kasační stížnost. Uvádí, že kasační stížnost je přípustná i přes to, že je opakovaná. V předchozích rozsudcích (krajského i Nejvyššího správního soudu) se řešily především procesní otázky. Teprve nyní má ale stěžovatel příležitost polemizovat i s věcnými a skutkovými závěry městského soudu.

[11] Stěžovatel namítl, že nejen že dopis (označený jako „Odpověď“) nesplňuje formální náležitosti rozhodnutí, ale nesouhlasí s městským soudem především v tom, že by mu

žalovaný v dopise poskytl veškeré žádané informace tím, že mu řekl o třech seznamech domů zařazených do privatizace. Je přesvědčen, že seznamů/soupisů muselo existovat víc, jestliže privatizace domů probíhala již od roku 2001 a první ze seznamů má pocházet až z roku 2004. Žalovaný nemohl o privatizaci rozhodovat bez toho, aniž by domy k ní určené nějak vybíral. Pokud před rokem 2004 rozhodovalo zastupitelstvo městské části na základě jednotlivých usnesení, měl je žalovaný do počtu také zahrnout. Když stěžovatel použil slova „seznamů/soupisů“, měl tím na mysli i takové dokumenty. Žalovaný též dle stěžovatele připustil, že některé starší interní seznamy už měly být skartovány. Dále žalovaný i městský soud pracovali s informací, že takové *ad hoc* usnesení existují, takže je zde důkaz o tom, že má žalovaný více informací, než které stěžovateli poskytl.

[12] Pokud měl ale městský soud za to, že stěžovatel tyto skutečnosti nedostatečně podložil důkazy, měl ho vyzvat k tomu, aby je doplnil a v tomto směru jej též poučit. Když městský soud žalobu bez takové výzvy zamítl, rozsudek byl pro stěžovatele překvapivý a porušil také princip rovnosti stran. Navíc ale měl městský soud povinnost si skutkový stav zjišťovat sám, neboť ve věcech svobodného přístupu k informacím mají správní soudy specifickou roli.

[13] Žalovaný plně odkázal na své vyjádření k žalobě a nad rámec toho pouze poukázal na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. upravující nepřipustnost kasační stížnosti.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Jde o opakovanou kasační stížnost, která je až na stanovené výjimky nepřipustná (§ 104 s. ř. s. a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165).

[15] Nejvyšší správní soud proto nejprve zkoumal tento předpoklad věcného přezkumu napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že kasační stížnost je přes svoji opakovanost přípustná.

[16] Stěžovatel reaguje na to, co zaznělo v pořadí třetím rozhodnutí městského soudu. Jeho polemika je také adresná a odůvodnění rozsudku dostatečně reflektuje. Stěžovateli je třeba navíc dát za pravdu v tom, že teprve v tento moment může reagovat na věcné posouzení městského soudu. Opakovaná kasační stížnost tedy je přípustná.

[17] To však ale z jiných důvodů neplatí pro všechny její části. Jde-li totiž o zmínku stěžovatele zpochybňující, zda shora označený dopis žalovaného naplňuje formální znaky rozhodnutí, tu za přípustnou kasační argumentaci označit nelze. Kasační stížnost lze totiž podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost podaná z jiných důvodů je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Obecně formulované námitky, ze kterých není zřejmé, z jakého konkrétního důvodu stěžovatel rozhodnutí krajského (městského) soudu napadá, přípustné nejsou (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2024, čj. 8 As 217/2022-53, bod 18). Stěžovatel výše uvedenou úvahu zmiňuje jen mimochodem a pouze jí uvozuje své další (konkrétní) námitky ohledně nezákonnosti napadeného rozsudku. Neuvádí v tomto směru žádné konkrétní argumenty a především nijak blíže nevysvětluje, v čem spatřuje důsledky

pokračování

chybějících formálních náležitostí a jak se mohly projevit v posouzení věci. Takové obecné konstatování stěžovatele bez bližší argumentace tak není přípustné.

[18] Nejvyšší správní soud zbylé (přípustné) kasační námitky důvodnými neshledal.

[19] Jádrem stěžovatelovy argumentace tkví v tom, že mu žalovaný neposkytl úplnou odpověď a že vzhledem k povaze požadované informace i celému kontextu žádosti měl žalovaný poskytnout informaci více. Konkrétně měl žalovaný pod „seznamy/soupisy“ rozumět i usnesení zastupitelstva.

[20] Nejvyšší správní soud připomíná, že právo na přístup k informacím je zakotveno na ústavní úrovni v čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod a zákon o svobodném přístupu k informacím představuje jeho podústavní vyjádření. I když z hlediska svobodného přístupu k informacím existují některé privilegované skupiny jako např. novináři nebo tzv. „hlídací psi“ v zájmu diskuze věcí veřejných (náleze ÚS ze dne 26. 6. 2024, sp. zn. I. ÚS 3254/22, bod 65), jedná se o právo, které je garantováno všem jednotlivcům (náleze ÚS ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20, č. N 125/106 SbNU 344, body 28-29). Právu na přístup k informacím tedy odpovídá zrcadlová povinnost orgánů veřejné moci tyto informace poskytovat (náleze ÚS ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14, č. N 115/77 SbNU 685, bod 17). Právo na přístup k informacím je jedním z prostředků, jak docílit otevřenosti činnosti veřejných orgánů. Právě v takovém prostředí může probíhat i veřejná diskuze nad kroky, které veřejné orgány činí (rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2012, čj. 2 Ans 13/2012-14). Nutno ovšem říci, že obdobné chování by mělo být správním orgánům vlastní i na základě zásad jejich činnosti. Správní orgány mají povinnost vždy, nejen při vyřizování žádostí o informace (viz § 177 odst. 1 správního řádu a také § 20 odst. 4 *in fine* zákona o svobodném přístupu k informacím), postupovat vůči veřejnosti otevřeně a vstřícně (§ 4 odst. 1 a § 8 odst. 2 správního řádu) (náleze ÚS sp. zn. III. ÚS 3339/20, body 62 a 66; či rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2018, čj. 9 As 257/2017-46, bod 35).

[21] V tomto duchu je tedy nutné, aby povinné subjekty byly laické veřejnosti při vyřizování žádostí nápomocné a v případě nejasností je vyzvaly k upřesnění, jak předpokládá § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Nejvyšší správní soud pro tento postup použil metaforu, podle které žádost o informaci *nemá být hrou na slepou bábu mezi žadatelem a povinným subjektem*. Pokud povinný subjekt nemá přesně ty informace, které žadatel chtěl, ale má informace obdobné, měl by mu tuto skutečnost sdělit, aby případně žadatel mohl svou žádost upravit (rozsudek čj. 9 As 257/2017-46, bod 35).

[22] Stejně uvažování zvolil v ústavněprávní rovině i Ústavní soud, když uvedl, že *lapidárně vyjádřeno má povinný subjekt hledat způsoby maximálního vyhovění podané žádosti, a nikoliv důvody, jak jejímu vyhovění zabránit* (náleze ÚS sp. zn. III. ÚS 3339/20, bod 61). A dále, že „[...] úlohou povinných subjektů, kterým bylo informování veřejnosti v co nejširší možné míře zákonem svěřeno, aby k tomuto účelu dokázaly využít všech procesních nástrojů, které jsou jim k dispozici. Povinné subjekty by měly primárně hledat způsob, jak žadatelům vyhovět, nikoliv jak jim v přístupu k informacím bránit. Ačkoliv je při vyřizování žádostí o informace použití správního řádu převážně vyloučeno, neplatí to pro základní zásady činnosti správních orgánů. S odkazem na ně a s využitím principu neformálnosti, který je právě pro proces poskytování informací charakteristický, tak lze s žadateli velice efektivně kooperovat [...]“ (tamtéž, bod 62).

[23] Na druhou stranu, tato nápomoc ze strany povinných subjektů není bezbřehá. Pokud povinný subjekt vyřizuje srozumitelnou, jasnou a zřejmou žádost o informace, je zároveň vázán její formulací. Bylo by nad rámec jeho povinností poskytovat informace žadatelem výslovně nepožadované. Pokud by se měl každý dotázaný správní orgán nad rámec formulace žádosti zaobírat tím, co vlastně žadatel chce vědět, mohlo by lehce dojít k zavalení povinných orgánů nadbytečnou prací (rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2013, čj. 1 As 47/2013-52, bod 16).

[24] Je proto třeba, jak uvedl v nynější věci i městský soud (bod 46 napadeného rozsudku), se podívat na stěžovatelovu žádost o informace v celém kontextu. Nejprve, stěžovatel od začátku (správního) řízení nesouhlasí pouze s rozsahem odpovědi na druhou položenou otázku. Ta je ovšem naprosto přesně formulovaná a ptá se pouze na číslo (*kolik*) (srov. obdobný dotaz položený ve výše citovaném rozsudku čj. 1 As 47/2013-52). Žalovaný zde tedy neměl prostor pro úvahy o tom, na jaké další informace by takový dotaz ještě mohl mířit. Především ale první otázka ze stěžovatelovy žádosti úzce souvisela s otázkou druhou a ta na ni navazovala. V první otázce chtěl stěžovatel po žalovaném, aby mu vyjmenoval a pojmenoval soupisy/seznamy, na základě kterých domy ve svém vlastnictví privatizoval, a v otázce druhé se ptal pouze na počet těchto soupisů/seznamů. Je tedy logické, že odpověď na druhou otázku číslem „3“ musí reflektovat počet soupisů/seznamů vyjmenovaných v první odpovědi. Jestliže stěžovatel považuje odpověď na druhou otázku za neúplnou, musela by být neúplná i odpověď na otázku první. Stěžovatel nicméně nikdy v průběhu správního ani soudního řízení odpověď na první otázku nezpochybnil – naopak, vždy se výslovně vymezoval pouze proti odpovědi na druhý dotaz.

[25] Dále, jak vyplývá z komunikace mezi stěžovatelem a žalovaným založené ve správním spise, stěžovatel se ptal úřadu městské části již na několikrát dotaz. Jeho žádosti o informace se opakovaně týkaly tématu privatizace domů. V samotné žádosti pak stěžovatel odkazoval na *Zásady privatizace* (celým názvem *Zásady pro prodej bytů v domech ve vlastnictví hl. M. Prahy, svěřených Městské části Praha 1, jejich oprávněným nájemcům*), které schválilo zastupitelstvo Městské části Praha 1 a podle nichž se zavázalo při privatizaci postupovat. Z toho tedy lze vyvodit, že stěžovatel byl již do určité míry poučen o tom, s jakými dokumenty úřad městské části pracuje a jaké pojmy v nich používá.

[26] Za této situace a s těmito znalostmi mohl stěžovatel taktéž vyvinout určitou iniciativu k upřesnění žádosti. Městská část v opakovaném rozhodnutích do spisu doplňovala, jak poskytované informace vyhledávala – do svého vyhledávače dokumentů zadala pojem „seznam domů“ a výsledky vyhledávání potvrzují, že jsou tyto seznamy jenom tři. Jestliže nemá být žádost o informace *hra na slepou bábu*, je nutné, aby v ní spolupracovaly obě strany. Stěžovatel tedy mohl svoji žádost po negativních odpovědích nějakým způsobem upřesnit, a to ve vztahu k první i druhé otázce. Nicméně do nynějšíka stěžovatel setrvává na tom, že dotaz byl položený správně a nejsou žádné pochybnosti o tom, že slova „seznam/soupis“ zahrnují i *ad hoc* usnesení, která ale žalovaný nebyl objektivně schopen hledáním klíčových slov nalézt.

[27] Nakonec ani to, že privatizace probíhala od roku 2001, tedy 3 roky před vytvořením prvního seznamu, nevypovídá nic o tom, že by žalovaný musel nějaké seznamy už v té době vést. Zákon č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), žalovanému nedával v žádném ve zněních účinných mezi lety

pokračování

2001-2004 povinnost takové seznamy vést. Nutnost vytvářet seznamy si pro sebe nevytvořil ani žalovaný – *Zásady privatizace* nevyžadují, aby zastupitelstvo nejprve schválilo seznam/soupis domů, než budou nabídnuty k prodeji. Naopak znění čl. V *Zásad privatizace* potvrzuje tvrzení žalovaného – tedy to, že domy byly k prodeji určeny (jednotlivým) rozhodnutím zastupitelstva. Tudíž to, že k privatizaci docházelo již před rokem 2004, nemusí znamenat, že v té době musely být sepsány nějaké soupisy/seznamy. Ke stejnému závěru dospěl k městský soud (bod 47 napadeného rozsudku).

[28] Vzhledem k tomu, že ve stejném duchu na stěžovatelovy žalobní námitky reagoval i městský soud (podstata jeho závěrů plyne především z bodů 44 a 46 napadeného rozsudku), neshledal Nejvyšší správní soud danou část kasační stížnosti za důvodnou.

[29] Další část kasační argumentace stěžovatele spočívá v nedostatečné iniciativě městského soudu v situaci, kdy neměl za to, že předložené důkazy a spisový materiál dostatečně prokazují stěžovatelova tvrzení. Stěžovatel má za to, že za takové situace jej měl městský soud poučit (dle § 118a o. s. ř.) či měl případně sám důkazy zajistit.

[30] K této argumentaci Nejvyšší správní soud předně (a především) uvádí, že se mýlí s východisky odůvodnění městského soudu. Ten totiž neměl za to, že by důkazů bylo nedostatek – naopak posoudil obsah správního spisu; to, jak žalovaný při vyhledávání postupoval; jeho vysvětlení postupu při privatizaci předcházející prvnímu seznamu a posoudil je vůči tvrzení stěžovatele, která ve vztahu k tomu neobstála. Podle městského soudu tedy byla důkazní situace i žalobní tvrzení jasná a stěžovatel nesouhlasí s jeho právním posouzením.

[31] Nadto nicméně Nejvyšší správní soud dodává, že ani kdyby dospěl městský soud k závěru, že stěžovatel přdestřel málo tvrzení a důkazů na jejich podporu, neměl povinnost stěžovatele poučovat dle pravidla obsaženého v § 118a o. s. ř. To je vlastní civilnímu soudnímu řízení a na řízení ve správním soudnictvím se vzhledem k vlastní úpravě obsažené v s. ř. s., stejně jako k odlišné povaze řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí, nepoužije (rozsudky NSS ze dne 5. 1. 2010, čj. 2 Afs 87/2009-131; ze dne 28. 11. 2012, čj. 1 Afs 23/2012-102, body 62-64; ze dne 18. 6. 2016, čj. 5 As 140/2015-41; nebo ze dne 16. 1. 2020, čj. 6 Ads 211/2019-24, bod 15).

[32] Stran námitky, dle které měl městský soud sám skutkový stav zjišťovat, Nejvyšší správní soud připouští, že ve věcech spadajících do zákona o svobodném přístupu k informacím mají správní soudy *diametrálně odlišnou* pozici než v běžných řízeních. (rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022, čj. 10 As 542/2021-99, č. 4346/2022 Sb., bod 17). Zvláštnost se nejvýrazněji projevuje tím, že správní soudy mohou uložit povinným subjektům povinnost poskytnout požadovanou informaci (§ 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím). To nicméně neznamená, že tak musí učinit vždy. Právě naopak, pokud by byla situace např. důkazně komplikovaná, mohou správní soudy pouze zrušit rozhodnutí správních orgánů a neupřít jim tak možnost doplnit skutkový stav. Takový postup „*bude zejména na místě, pokud by až soud měl provádět rozsáhlé dokazování nebo zcela nově obsáhle posuzovat skutečnosti, které nebyly řešeny v řízení před správními orgány*“ (rozsudek čj. 9 As 257/2017-46, bod 37). Tímto způsobem nejenže správní orgány nepřijdou o možnost provést důkladné dokazování jako první, ale především účastníci řízení nebudou připraveni o možnost dále se proti zjištěnému skutkovému stavu bránit. Ani tato část kasační argumentace proto není důvodná.

[33] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud posoudil otázku poskytnutí informací vzhledem k obsahu stěžovatelovy žádosti v souladu se zákonem i požadavky judikatury. Stejně tak městský soud dostál tomu, jak moc velkou aktivitu měl vyvinout pro zajištění důkazů, které by podporovaly žalobní tvrzení stěžovatele.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[35] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. srpna 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu